

Arrest

nr. 192 431 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2017 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2017.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 juli 2014, in functie van zijn Nederlandse vader P.D.A., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 januari 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 148 496 van 25 juni 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 januari 2015.

1.4. Verzoeker diende op 5 oktober 2015 een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 24 maart 2016, in antwoord op verzoekers tweede verblijfsaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad

1.6. Bij arrest nr. 176 933 van 26 oktober 2016 vernietigde de Raad de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 maart 2016.

1.7. Op 27 april 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 2 mei 2017 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een familielid van een burger van de Unie die op 05/10/2015 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [E.O.]

Nationaliteit: Ghana

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikken, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.’

Gezien betrokkene ouder is dan 21 jaar dient hij, overeenkomstig artikel 40 bis, §2, 3° van de wet van 15/12/80, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, van de genaamde [A.P.D.][...] van Nederlandse nationaliteit. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt. Ter staving daarvan worden volgende documenten voorgelegd:

- Een verklaring van betrokkene onder eed dat hij niet werkt in Ghana, geen inkomen heeft en dat zijn vader daarom geld heeft overgemaakt voor zijn kosten en zijn levensonderhoud, uitgegeven door het Hooggerechtshof te Accra op 17/02/2014. Dit document kan niet worden aanvaard, gezien het een loutere verklaring betreft en geen officieel attest waaruit zou blijken dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst, zowel wat betreft inkomen als wat betreft onroerende goederen. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring kan niet worden uitgesloten.

- Bewijs van het overmaken van geld via Western Union door de referentiepersoon aan betrokkene op 26/09/2013 twv. 45,10 euro, op 15/11/2013 twv. 150 euro, op 22/05/2013 twv. 100 euro en op 10/05/2014 twv. 93,10 euro, op 22/04/2013 twv. 300 euro, op 16/12/2013 twv. 142,10 euro en op 23/04/2013 twv. 300 euro. Deze borderellen kunnen echter niet worden weerhouden als bewijsstukken, er valt immers niet van af te leiden in hoeverre de bedragen daadwerkelijk door betrokkene werden

afgehaald. Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat, met een dergelijke frequentie en bescheiden bedrag, betrokkene louter op die steun aangewezen was om in zijn basisbehoeften te voorzien. Daarnaast zijn de overschrijvingen niet van die aard dat ze een continue karakter vertonen en gebeuren er ook niet elke maand overschrijvingen. De laatste transactie dateert van 16/12/2013, terwijl de eerste aanvraag gezinshereniging dateert van 29/07/2014. Van januari 2014 tot juli 2014 moet er dus een andere basis zijn geweest waardoor betrokkene in zijn levensonderhoud kon voorzien.

- Attest van OCMW Wetteren dd. 05/08/2014 waaruit blijkt dat betrokkene geen financiële steun geniet, dewelke niet kan worden aanvaard gezien hiermee niet wordt aangetoond dat betrokkene daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon.

- Loonfiches van de referentiepersoon dewelke niet bewijzen dat betrokkene ten laste zou zijn

Uit het bovenstaande kan worden gesteld dat betrokkene niet heeft aangetoond effectief ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst en dus niet voldoet aan één van de voorwaarden overeenkomstig artikel 40 bis, §2, 3° van de wet van 15/12/8. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken sedert 27/04/2017.

Bij het nemen van deze beslissing werd rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15/12/80. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Gezien er niet is aangetoond dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon is het redelijk te stellen dat betrokkene, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familieleven in het land van herkomst kan uitbouwen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker houdt tevens voor dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en zich schuldig maakte aan machtsmisbruik.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten op een afdoende manier te bewijzen dat hij [...] ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Volgens verweerder kan met de verklaring, door verzoeker onder eed afgelegd voor een publieke notaris in het Hooggerechtshof te Accra op 17.02.2014, geen rekening worden gehouden nu het document een loutere verklaring betreft en geen officieel attest.

3.

Verzoeker merkt dienaangaande op dat geenszins in de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk een verklaring onder eed voor een publieke notaris wordt uitgesloten als bewijs van onvermogenheid zowel wat betreft inkomsten als onroerende goederen.

Dat derhalve verweerder voorwaarden toevoegt aan de Vreemdelingenwet waardoor er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik.

4.

Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of:

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde buitenlandse akte, met name de "declaration by [E.O.A.]" dd. 17.02.2014, na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar deze akte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde "declaration" een rechtsgeldige buitenlandse akte is.

Dit is in casu door verweerder niet gebeurd.

De loutere bewering dat met een buitenlands document louter gebaseerd op een verklaring, geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de onvermogenheid van verzoeker, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden.

Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een akte, onder eed afgelegd voor een publieke notaris in het Hooggerechtshof te Accra, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

Verweerders bewering dat met een buitenlands document, louter gebaseerd op een verklaring, geen rekening kan worden gehouden, toont geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde buitenlandse heeft getoetst aan het Ghanese recht.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de "declaration" gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verweerder aangaande de neergelegde akte de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen evenmin gesteld dat er sprake is van wetsontduiking.

5.

Uit de bestreden beslissing blijkt al evenmin of verweerder de door verzoeker neergelegde verklaring onder eed aan een authenticiteitsonderzoek heeft onderworpen.

Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een document, gebaseerd op een verklaring, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese akte aantast, niet rechtsgeldig is of een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking.

6.

Dat de door verzoeker neergelegde "declaration" uitdrukkelijk verwijst naar de "Statutory declaration act. 389 of 19712" (cf. stuk 2).

Dat hieruit blijkt dat de door verzoeker neergelegde "declaration" gebeurd is overeenkomstig de Ghanese wet waarin in uitdrukkelijk in sectie 4 het volgende wordt gesteld : "Every magistrate, notary public, commissioner for oaths and any other person authorised by law to administer an oath may take and receive the statutory declaration of any person voluntarily making it before him, and shall certify it under his signature". (vrij vertaal[d] : "Elke magistraat, notaris, commissaris voor eden en elke andere persoon die door de wet zijn toegelaten tot eedafnemen kunnen overgaan tot opmaak van de plechtige verklaring van een persoon door deze persoon vrijwillig bij hem afgelegd en zullen deze certificeren met zijn handtekening").

7.

Dat eveneens door te stellen dat verzoeker heeft nagelaten te bewijzen over geen inkomen en onroerende goederen in zijn land van herkomst te beschikken verweerder eveneens voorwaarden toevoegt aan de Vreemdelingenwet nu deze wet geenszins als voorwaarde van het "ten laste zijn" stelt dat de betrokkene niet over een inkomen en over onroerende goederen in het land van herkomst mag beschikken.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

8.

Verzoeker heeft bewijzen neergelegd waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon op regelmatige basis verzoeker onderhoudsgeld overmaakte in zijn land van herkomst.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoeker neergelegde borderellen van Western Union aan verzoeker zelf gericht geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling of verzoeker ten laste is van de Belgische referentie persoon.

Verweerders motivatie dat uit de borderellen "niet valt af te leiden in hoeverre de bedragen daadwerkelijk door betrokkene werden afgehaald" is volledig onredelijk en niet afdoend.

Eerst en vooral wordt op de borderellen uitdrukkelijk vermeld dat de reden voor verzending "ondersteuning familie" betreft.

Daarnaast vermelden de borderellen uitdrukkelijk verzoekers naam zodat hij alleen, na neerlegging van een identiteitsbewijs, de door zijn vader overgemaakte geldbedragen kan afhalen (cf. Western Union, Veelgestelde vragen, Hoe kan ik een overschrijving ophalen? en "Hoe kan ik een overschrijving ophalen?", stuk 3).

Dat uit de door verzoeker neergelegde borderellen via Western Union verzoeker het jaar voorafgaand aan zijn aankomst in België van zijn vader een totaal bedrag van 45,10 € + 150 € + 100 € + 93,10 € + 300 € + 142,10 € + 300 € = 1130,30 € heeft ontvangen.

Rekening houdend met het feit dat gemiddeld inkomen per jaar van een Ghanees 690 US \$ (= 614,316 €4) bedraagt (cf. stuk 45), dan kan verweerder geenszins in de bestreden beslissing ook nog stellen dat "bezwaarlijk gesteld kan worden dat, met een dergelijke frequentie en bescheiden bedrag, betrokkene louter op die steun aangewezen was om in zijn basisbehoeften te voorzien".

Dat vaststaat dat met de hem overgemaakte bedragen door zijn vader in 2013 verzoeker bijna het dubbele van een gemiddeld jaarinkomen van een Ghanees heeft ontvangen.

Dat verweerder geenszins voorafgaande onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen t.a.v. verzoeker en vooraleer te stellen dat de hem overgemaakte bedragen in zijn land onvoldoende zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht.

9.

Dat eveneens door te stellen dat de overschrijvingen "geen continue karakter vertoonden en niet elke maand gebeurden", verweerder opnieuw voorwaarden toevoegt aan de Vreemdelingenwet nu deze wet geenszins als voorwaarde van het "ten laste zijn" stelt dat de overschrijvingen continue en elke maand dienden te gebeuren

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

10.

Verzoeker merkt dienaangaande op dat hij in België reeds sedert 2014 inwoont bij zijn vader.

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoeker en de Nederlandse referentiepersoon samenwonen.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen, een onderzoek diende te verrichten.

Dat immers bij een eenvoudig nazicht verweerder had kunnen vaststellen dat verzoeker in België sedert 2014 inwoont bij de Nederlandse referentiepersoon.

Dat dergelijk nazicht door verweerder niet is gebeurd.

Dat derhalve verzoeker, gezien hij onvermogen is, gezien de financiële ondersteuning in het verleden en gezien het inwonen van verzoeker bij zijn vader sedert zijn aankomst in België, als ten laste van de Nederlandse referentiepersoon dient te worden beschouwd en derhalve voldoende is aangetoond dat verzoeker in het verleden ten laste was van de Belgische referentie persoon.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

11.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoeker niet als ten laste van de Nederlandse referentiepersoon, die loonfiches neerlegde, kan worden beschouwd en dus niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt immers, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aangegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond effectief ten laste te zijn van de persoon die hij in België wenst te vervoegen. Verweerder heeft tevens uiteengezet waarom de door verzoeker aangebrachte stukken niet toelaten te besluiten dat hij ten laste is van zijn Nederlandse vader. Verweerder heeft daarnaast aangegeven dat hij, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten daar verzoekers legaal verblijf in België is verstreken. Deze uiteenzetting is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In zoverre verzoeker de motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk in vraag stelt en betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling voorziet dat een bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Europese Unie die ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden wanneer hij ten laste is van de burger van de Europese Unie die hij begeleidt of in België vervoegt.

Verzoeker stelt in wezen dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat uit de door hem aangebrachte stukken niet kan worden afgeleid dat hij in zijn land van herkomst ten laste is van zijn Nederlandse vader.

Allereerst zet verzoeker uiteen dat in de Vreemdelingenwet nergens is bepaald dat een verklaring onder eed die werd afgelegd voor een notaris niet als bewijs van onvermogen zou kunnen worden aangevoerd. Het feit dat de wetgever de bewijsmiddelen om aan te tonen dat is voldaan aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten niet heeft beperkt impliceert evenwel niet dat verweerder de bewijswaarde van een stuk niet zou mogen beoordelen en het is niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat een attest dat door een Ghanese notary public werd opgesteld en waarin louter de eigen verklaringen van verzoeker worden weergegeven op zich niet kan worden aanvaard als een bewijsstuk dat toelaat vast te stellen dat verzoeker effectief ten laste is van zijn in België verblijvende vader. Verzoekers stelling dat deze akte als een rechtsgeldige buitenlandse akte kan worden erkend op basis van de bepalingen van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht doet aan het voorgaande geen afbreuk. Aangezien verweerder op basis van een inhoudelijk onderzoek van dit stuk oordeelde dat het een louter eigen verklaring betreft kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat verweerder de authenticiteit van dit stuk nader had dienen te onderzoeken en had dienen na te gaan of het gelegaliseerd was of was voorzien van een apostille. Het feit dat de door verzoeker voor een Ghanese notary public afgelegde verklaring een authentiek en gelegaliseerd document is laat ook hoegenaamd niet toe te concluderen dat verweerder dit document inhoudelijk incorrect beoordeelde.

Daarnaast moet worden gesteld dat verweerder door er ook op te wijzen dat niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst niet beschikt over eigen inkomsten of onroerende goederen geen voorwaarde aan de wet toevoegt, doch slechts een redelijke invulling geeft aan het begrip “*ten laste*”. Een meerderjarige vreemdeling die in zijn land van herkomst over belangrijke eigen inkomsten of onroerende goederen zou beschikken kan immers bezwaarlijk voorhouden dat hij zonder meer als ten laste van een in Europa verblijvende verwant moet worden beschouwd.

Verweerder heeft voorts met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde bewijzen inzake de geldstortingen die door zijn vader via Western Union werden gedaan geduid dat de laatste storting dateert van 16 december 2013 en dat deze stukken derhalve niet toelaten te besluiten dat hij in de periode tussen januari en juli 2014 voor zijn levensonderhoud van zijn vader afhankelijk was. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet door te beweren dat hij “*sedert 2014*” bij zijn vader woont. Er ligt immers geen bewijs voor dat hij vanaf begin 2014 door zijn vader wordt opgevangen. Aangezien de overweging dat de voorgelegde bewijzen betreffende geldstortingen niet het bewijs vormen dat verzoeker onmiddellijk voorafgaand aan zijn komst naar België ten laste was van zijn vader volstaat om te begrijpen waarom deze stukken niet als dienstig worden weerhouden is de kritiek van verzoeker omtrent de andere overwegingen van verweerder inzake deze stukken niet dienstig. De eventuele gegrondheid van een grief die is gericht tegen een overtollige overweging in een bestuurlijke beslissing kan namelijk niet tot de vernietiging van deze beslissing leiden.

Er blijkt niet dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of enige vorm van machtsmisbruik blijkt niet.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij onderbouwt zijn standpunt als volgt:

“Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto beteken[t] dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, waar zijn naaste familie woont en waar hij sedert 2014 woont, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.

2.2.2. Opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat hij enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Het staat niet ter discussie dat verzoeker, die stelt een gezinsleven te hebben met zijn vader, gedurende jaren in Ghana verbleef zonder zijn vader. Het is voorts niet betwist dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen vierentwintig jaar oud was en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker toont deze afhankelijkheid evenwel niet afdoende aan. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en zijn vader dusdanig is dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker een gezins- of familieleven in het Rijk zou hebben dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, dan nog dient te worden geduïd dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven met zijn vader of eventuele andere verwanten kan hebben of dat hij een eventueel familieleven niet zoals voorheen kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatietechnieken of door wederzijdse bezoeken. Verzoeker, die nooit tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, maakt met zijn uiteenzetting ook niet aannemelijk dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen door de bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht. In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat er op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissingen worden genomen of dat verweerder een disproportionele beslissing nam.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing, meer bepaald in het bevel om het grondgebied te verlaten, op een afdoende manier motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw., geen rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België en met verzoekers langdurig verblijf in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw., geen enkele afweging is gebeurd. “

2.3.2.1. Er dient te worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt wel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoeker evenwel niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat hem niet de mogelijkheid werd geboden om inlichtingen of stukken die door hem als nuttig werden beschouwd aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van het bestreden beslissingen. Verzoeker had immers ruim de mogelijkheid om de door hem relevant geachte toelichtingen te verstrekken en alle door hem dienstig geachte gegevens aan te brengen in het kader van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie

Verzoeker, die zich in zijn derde middel bovendien beperkt tot een theoretisch betoog inzake het hoorrecht, toont ook niet aan dat hij nog aanvullende dienstige informatie aan verweerder had kunnen verschaffen die verweerdens besluitvorming had kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Er blijkt derhalve zelfs niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat de hoorplicht werd miskend.

In deze omstandigheden kan geen schending de hoorplicht worden vastgesteld en blijkt evenmin dat verzoekers rechten van verdediging werden miskend.

2.3.2.2. Verzoeker stelt daarnaast onterecht dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Verweerder heeft in de bestreden beslissingen immers uitdrukkelijk naar deze wetsbepaling verwezen en gemotiveerd dat verzoeker geen rechtsgrond heeft om legaal in het Rijk te verblijven en dat het redelijk is te verwachten dat hij als volwassen persoon een eigen gezins- en familieleven in zijn land van herkomst kan uitbouwen. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk. Verder kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen kind heeft en er niet blijkt dat hij enig gezondheidsprobleem heeft dat verweerder onterecht over het hoofd zou hebben gezien.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet die tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aanleiding kan geven wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. Verzoeker kan ook niet nuttig verwijzen naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Artikel 3.3 van deze richtlijn stelt namelijk expliciet dat deze richtlijn niet van toepassing is indien de gezinshereniging met een burger van de Unie wordt nagestreefd.

2.3.2.4. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker evenmin worden gevolgd in zijn bewering dat verweerder de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsverplichting miskende.

2.3.2.5. Overwegende dat bij de bespreking van de vorige middelen afdoende is gebleken dat verweerder in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen en verzoeker er geenszins in geslaagd is het tegendeel aan te tonen met zijn toelichting in het derde middel kan geen schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel worden weerhouden.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK